

Regler med Hensyn til Ejendomsbønder i Byen som paa Landet. Naar det ærede Medlem skildrede for os, hvorledes Bondens — jeg tænker, det ærede Medlem mente Gaardmandens. — Kone og Børn maatte gaa ud og malke Køerne og gaa ud i Rugmarken, og hvorledes de maatte tage Kartofler op og alt det strenge Arbejde, saa kender jeg det alt sammen og har været med til det samme og havde kunnet skildre det lige saa godt. Det ærede Medlem sagde, at saaledes var det ikke i Kjøbenhavn. Nej, desværre, her have vi ingen Kær at malke og ingen Rug at optage; men lad os saa her gaa ind i en kjøbenhavnsk Arbejderfamilies Hjem. Det ærede Medlem sagde, at her forlangte vi, at Mandens Fortjeneste skulde give nok til hele Familien. Der findes selvfølgelig en stor Del Familier i Kjøbenhavn og andre Steder, ligesom de findes paa Landet, baade blandt Gaardmænd og andre, der have Jordbesiddelse, som ikke selv bestille andet end at sidde og kommandere over andre Mennesker. Saaledes er der naturligvis her en hel Del, som ikke bestille andet, men hos Arbejderne er Forholdet jo ikke det, at Konen arbejder med i Hjemmet og gaar og passer Kreaturerne. Forholdet er det, at om Morgenen kl. 6 maa Konen paa een Fabrik, Manden paa Bærktedet, og Børnene maaste paa en 3—4 andre Fabriker. Saaledes ere Forholdene, og det er et meget stort Antal, som der her er Tale om. Paa Landet er Forholdet det, at Manden, Konen og Børnene kunne arbejde sammen og mange Gange arbejde paa deres eget. Det kan undertiden være strengt Arbejde for dem, men det er noget, der til en vis Grad bidrager til at holde Familien sammen, medens Arbejdet i Byerne, i Kjøbenhavn og paa andre Steder snarere bidrager til, at Hjemmene splittes. Manden maa arbejde et Sted, Konen et andet, Børnene et tredje, og saa jamles de om Aftenen udslibte og skulle maaste hente Børnene paa Gaden eller paa et Ayl, hvis de ere saa heldige at have faaet dem anbragte der, og saa maa de ikke en Gang at tjene saa meget derved, at de kunne holde Brød i Huset og leve et blot nogenlunde tarveligt Liv. Jeg vil tillade mig at henstille til ærede Medlemmer, som tilbringe Halvdelen af deres Tid i Kjøbenhavn, at stifte lidt Bekendtskab med vore Arbejderfamilier, saa at de ikke alene lære Strøget at kende med Afsalten og det elektriske Lys, som synes at irritere dem og skinne dem stærkt i Øjnene, men ogsaa saadanne Gader, hvor Arbejderfamilierne bo, og at se, hvorledes de leve, saa ville de ikke her fortælle, at paa Landet arbejder man, men i Kjøben-

havn bestiller man ikke stort andet end at gaa paa Afsalten og se paa det elektriske Lys.

Roslev: Naar jeg ikke kan tiltræde det Endringsforslag, der her foreligger i Dag, er det ikke, fordi jeg ikke har Sympati for de fri Fattigkasser. Jeg kan fuldt ud være enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i, at den fri Fattigkasse bør være en Station paa Rejsten for de Folk, som komme til at trænge, men jeg tror ogsaa, at det er godtgjort her i Dag af andre Talere, at den fri Fattigkasse bliver støttet paa flere Maader og da navnlig gennem Kommunekasserne. Og de, der have fiddet i Sogneraadene og Amtsrådene, vide sikkert nok, at der mangfoldige Steder bliver givet meget store Beløb til de fri Fattigkasser, og at det ikke er sjældent, at der kommer Andragender om at faa Lov til at yde et Bidrag af indtil 5 à 600 Kr. til de fri Fattigkasser i Kommunerne. Jeg kan derfor ikke se, at det, som her er foreslået, virkelig er praktisk, idet jeg slet ikke tror, at det vil komme til at gavne, i hvert Fald ikke i nogen synderlig Grad. Jeg tror, at de Herrer, der have stillet dette Forslag, til Dels skyde over Maalet og ikke ramme det, de egentlig ville ramme, da det kun er et ekstraordinært Bidrag, her er Tale om. Jeg antager, at de ærede Forslagsstillere meget vel kunne indse, at i de trykkende Tider, vi have, vil det være naturligt, at Kommunerne, naar de se, at der er Penge nok til den fri Fattigkasse, inddrage deres Bidrag for en Tid, indtil der er Brug for dem igen, og ikke ophobe dem i de fri Fattigkasser. Det er jo saa, at de Mænd, der sidde omkring i Sogneraadene og bestemme, hvilke Bidrag der skulle ydes til de fri Fattigkasser, altid saa vidt mig bekendt tage Hensyn til, hvor stort Brug der er for disse Midler. Jeg mener, at det er godtgjort ved mange Lejligheder, at de have et klart Blik paa Forholdene, og at de indse, at de i Virkeligheden spare, naar de give Penge til de fri Fattigkasser for at holde Folk borte fra Fattigvæsenet saa længe, indtil de kunne naa at nyde godt af Alderdomsforsørgelsesloven. Jeg har ganske vist hørt Udtalelser om, at naar vi fik Alderdomsforsørgelsesloven, skulde det hjælpe til, at man kunde blive fri for Bidragene til de fri Fattigkasser. Men saa vidt jeg har kunnet skønne i det Amtsråd, hvori jeg har Sæde, er der ikke siden Alderdomsforsørgelsesloven er kommen ud, truffet noget af i Bidragene til de fri Fattigkasser, fordi man har erkendt, at har den fri Fattigkasse været nødvendig før, er den det maaste i endnu